Το κορίτσι ήρθε τους τελευταίους μήνες. Σαν εκείνους, που βιάστηκαν να βγάλουν εισιτήριο, να χωθούν τελευταία στιγμή, σε μια πτήση, σε ένα βαπόρι, σε ένα τραίνο. Και το δρομολόγιο έμελλε να ήταν μοιραίο.

Περνούσε συχνά από τον αναρχοαυτόνομο χώρο μας. Δεν πρέπει να είχε σχηματίσει την καλύτερη των απόψεων για μας. Κι αυτή είναι μια αισιόδοξη άποψη. Η απαισιόδοξη είναι ότι δεν είχε σχηματίσει καν άποψη. Αδιαφορούσε πλήρως, τουλάχιστον αυτό φαινόταν.

Ήκουσα ότι ήτο υλατζού. Είχα γνωρίσει, έναν συμπαθή υλατζή. Το ’77, στο # 57 της **Σωκράτους** .
Αλλά από τον τελευταίο υλατζή που γνώρισα, το '08 στο # 5 της Μπενάκη, οποίος μάλιστα είχε μετεξελιχτεί σε αυτοκινητικό υβρίδιο, είχα, έχω πελώρια απογοήτευση.

Τέλος πάντων, το κορίτσι κάπνιζε και κάπνιζε συχνά, κι όσο κάπνιζε διέσχιζε το άβατο του χώρου μας, προς το φουαγιέ (ή φουγαριέ - όρα άνω εικόνα), με μια κάποια χάρη. Κι όσο πιο χαριτωμένη αυτή, τόσο πιο εκδηλωτικοί εμείς. Δηλαδή εγώ. Μέχρι που έγινε ότι έγινε και...

...το μαγαζί έκλεισε. Κάποια στιγμή ήρθε να μαζέψει τα πράγματα της. Εμεσολάβησε κάποιος, συστηθήκαμε, ανταλλάξαμε χειραψίες, χαμόγελα, χαίρω τα μέγιστα και τα τοιαύτα. Ιουλία το όνομα της.

Προσεπάθησα να άρω τις τυχόν αρνητικές εικόνες, που πιθανόν να είχε από το απέραντο καθημερινό χαβαλεδιλίκι μας, δηλαδή χαβαλεδιλίκι μου, παίρνοντας το σοβαρό ύφος # 12 και μην έχοντας πρόχειρο κάποιο τσιτάτο του Μαρκούζε, ή του Νέγκρι, είπα βαθυστόχαστα το εξής πρωτότυπο:
- *«...το πιο άβολο απ’ όλα, είναι, ότι χωρίζουμε χωρίς να γνωριστούμε»*

Δεν έδειξε σημάδια ανταπόκρισης, και μας άφησε, δηλαδή με άφησε με την απορία. Δεν

εννόησε ή αδιαφορούσε; Μα το παρήγορο ήταν, ότι είχε ήδη βρει απασχόληση. Αλλού. Κάπου που ασφαλώς δεν θα είχε καμιά γοητεία ή ενόχληση σας τις δικές μας, δηλαδή σαν τη δική μου. Ήταν μια κάποια λύση.

Και χάθηκε στο κλιμακοστάσιο η Ιουλία, για τόπους άλλους. Και ήταν μέσα Ιουλίου.

επόμενο κεφάλαιο Κυριακή 20 Αυγούστου με τίτλο: Αποζημειώ σεις & δεδουλευμένα.